

kijken uit de raampjes naar de menschen, die door de regen liepen en haast niet tegen den wind op konden en nu met wijde open oogen de kamer rond te zien, wat ze uitvoerden, al hun gesprekken te hooren en dan als ze op was proeven te doen met Bets oogen.

„Bet, wat doe ik nou, zie je 't?” En ze deed haar bonte schort voor.

„Je jurk is niet heelemaal zwart, je hebt er iets over, je mantel.”

„Neen, mijn bonte schort. En nou, waar sta ik?”

„Ik zie je niet.” Ze kwam dichterbij.

„Nou? nou?” steeds schuivende naar Bet toe.

„Nou, ja, nou zie ik je.”

„Dan ben je haast blind, arme Bet, ik zal wel alles voor je opletten, je alles vertellen,” en Bet gansch aangedaan door Mariekes meelij, maakte haar blindheid veel erger, alleen om zoo lief beklaagd te worden door 't kind.

Toen ze weer beter was en met een doek voor Matje aan den winkelschoonmaak hielp, vroeg Bet klagend:

„Ik kan 't natuurlijk niet zien, maar is ze erg afgefallen?”

„Neen, ze ziet er beter uit,” vond Gijsje en Piet, die anders zoo weinig acht op Bets vragen sloeg, zeide: „Der oogen zijn niet zoo groot meer, ze heeft dikker wangen, der handen lijken niet meer zoo garnaalachtig en aan der schoudertjes heb je wat houvast.”

Ze groeide nu ook wat en ze zong van den vroegen morgen als ze zich aankleedde tot 's avonds als het licht op was en ze voorlas uit den Bijbel, uit 't Gooiertje of uit haar eigen leesboekjes van school.

Toen het zomer werd, stonden er steeds kinderen om 't huis, om met Marietje te spelen, maar dikwijls stuurde zij zelf ze weg: „Ik moet in den winkel helpen,” antwoordde ze gewichtig en heel precies pakte ze kleine stukjes zeep in, woog klontjes af, telde balletjes met haar fijne puntvingertjes en iedereen had plezier in den grappigen ernst, waarmee ze het deed.

Maar, o, die oudjes hoe ze schaterden als 't meisje met een krasstem een bekend lastige klant nadeed; 't kinnetje naar voren, de lippen gespist: „En heb je nu maar één soort keper, vrouw Brouwer, arreakkes, je hebt ook niks.”

„O, Kee, Kee de Weert,” lachte Gijsje.

In eens ging Marieke heel recht, bijna achterover staan, keek verwaand rond, maakte een beweging met haar linkerwang alsof daar een pruim zat en vroeg binnensmonds: „Voor een stuiver knikkers voor mijn jongens.”

„De botboer uit Huizen! zoo'n schalk, zoo'n kwade meid!” grinnikte Piet en Marieke holde naar den tuin, kwam even daarna draaiend terug. „Vrouwtje, heb je nog van dat fletsblauwe boorband maar vooral flets, als het niet flets is, heb ik het niet noodig!” Ze brouwde en hield het hoofd wat schuins.

„O, die dame, die bij Schouten op kamers is!” riepen ze tegelijk en Matje, die niet veel van zulke grappen hield, lachte nu ook.

Klein, vroolijk ding dat ze toch was en zoo goedgehartig. Hoe geduldig hield ze de strengen niet op voor Betje, o, ze was er eentje om in het goud te zetten, duizendmaal beter, dan die troep daar en Piet Kreuning balde zijn